

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν γνώσιν ἡμῶν δημοσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΕΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτήσια δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις 15 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 51

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

«Οἱ πυροβολητὲς θὰ πᾶν μπρὸς ἀπ' τὰ κανόνια καὶ θὰ ρίχνουν μὲ τὰ τουφέκια τους». Ὑστερα τὸν εἶδα πού ἔδινε μιὰ διαταγὴ σένα λοχαγό, πού ἔπεσε νεκρὸς τὴν ἴδια στιγμή, καὶ δὲν τὸν ξαναεἶδα πιά.

— Ὡστε δὲν τὸν εἶδες νὰ πέφτῃ; ἔκαμε μ' ἄγωνία τὸ παιδί.

— Ὅχι... Μοναχὰ πού, ἔταν βρέθηκα ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ δασους, βρήκα ἕναν ὑπολοχαγὸ τῆς πυροβολαρχίας μου καὶ μοῦ εἶπε πῶς ὁ συνταγματάρχης...

Ὁ Μαῦρεκ σταμάτησε. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ.

— Πές μου, Μαῦρεκ, ἔκαμε ὁ Γιώργος κι' ἡ παιδικὴ του φωνὴ ἦταν ὅλη ἱκεσία... Καλύτερα νὰ ξέρω τὴν ἀλήθεια...

— Τοῦ φάνηκε, λέει, πῶς τὸν εἶδε νὰ πέφτῃ, τὴν ὥρα πού οἱ Γερμανοὶ ἔκαναν τὴν ἐπίθεσιν... Τοῦ φάνηκε. Δὲν εἶναι βέβαιος.

— Ἴσως νὰ πληγώθηκε τ' ἄλογό του καὶ νᾶπese, εἶπε ὁ Γιώργος, πνίγοντας ἕνα λυγμό.

— Τ' ἄλογό του! ἔκαμε ὁ λοχίας κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ πολλὴν ὥρα δὲν εἶχε ἄλογο, μήτε αὐτὸς μήτε κανεὶς ἄλλος στὴν πυροβολαρχία... Ὅχι, κύριε Γιώργο, ἦταν πεζός... Μὰ κάτι μοῦ λέει πῶς εἶναι μόνο πληγωμένος... Ἐ, ποῦ ξέρουμε... Ἡ ἀπελπισία πάντα εἶναι κακὴ.

Ἡ συνοδεία εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου, πού τότε τὴν ἔρτια-

ναν. Ὁ Γιώργος, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, κοίταξε τριγύρω του. Γιά πρώτη φορὰ τοῦκαναν ἐντύπωση τὰ ἴχνη τοῦ πολέμου. Τουφέκια, σᾶκκοι, κάσκες, πτώματα ἀλόγων καὶ συντρίμματα κανονίων ἦταν ξαπλωμένα σ' ὅλο τὸν κάμπο.

Ξαφνικά, καθὼς βιάζετο πρὶν ἀπ' τὸν Μαῦρεκ, ἄκουσε μιὰ τραχεῖα φωνή, πολὺ κοντά:

— Βε ρε ντά; (Τίς εἶ;)

Ἦταν εἰς φρουροὶ τοῦ Πρωσικοῦ στρατοπέδου. Ἕνας γιατρός ἀπ' τὴ συνοδεία, προχώρησε καὶ εἶπε δυὸ λόγια μὲ τὸ φρουρό. Ὑστερα ἤρθ' ἕνας γερμανὸς ἀξιωματικὸς καὶ μὲ μιὰ βρα-

χνὴ προφορὰ εἶπε, γαλλικά, στὸ γιαντρώ, νὰ περιμένουν ὥς πού νὰ ζητήσουν ἀπ' τὸ ἐπιτελεῖο τὴν ἀδεία νὰ σηκώσουν τοὺς πληγωμένους ἀπ' τίς πρωσικὲς γραμμές.

Ὁ Μαῦρεκ, θυμωμένος, κάθισε σ' ἕνα σπασμένο κανόνι, στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου.

— Ἄν ἤξερα πῶς θὰ καθόμαστε δωχάμου κάμποσιν ὥρα, θὰ τακτοποιούσα τὸν ἐπίδεσμό μου, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται πῶς τὸ αἷμα ἀρχίζει πάλι...

— Ναι, Μαῦρεκ, θὰ σὲ βοηθήσω καὶ γώ. Νὰ ποῦμε νὰ σὲ ἰδῇ κι' ἕνας γιατρός, ἀπ' αὐτοὺς ποῦναι ὅω.

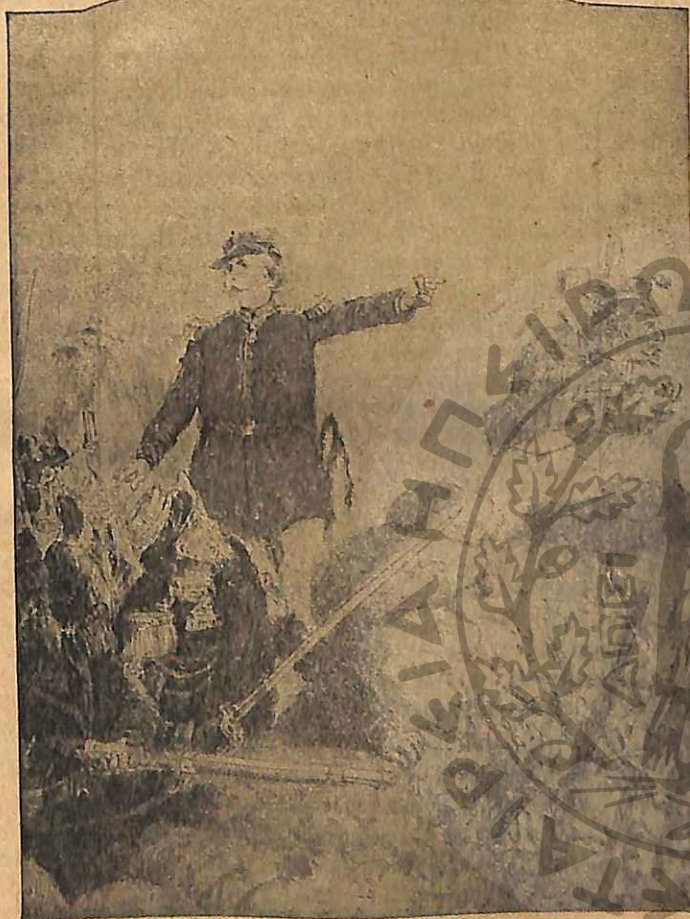
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ψηλὴ σιλουέττα προβαλε μπροστὰ τους. Ἦταν ἕνας παπᾶς. Ἕνας νέος παπᾶς, μὲ τὸ ράσο ματωμένο, τὰ μαλλιά ἄνω κάτω καὶ τὸ προσωπο χλωμό ἀπ' τίς κακουχίες. Ὅλη τὴ νύχτα γύριζε ἀπὸ πληγωμένο σὲ πληγωμένο, ἐμψυχώνοντας καὶ παρηγορῶντας.

Εἶπε τὸνομά του. Λεγόταν Ὁρμεσόν. Ὁ Γιώργος τὸν ἤξερε ἀκρυστά. Εἶχε βγῇ ἀνθυπολοχαγὸς ἀπ' τὴ Σχολὴ τοῦ Σαὶν Σὺρ κι' ὕστερα ξαφνικά ἐννοίωσε μιὰ κλίσιν γιὰ τὴ θρησκεία κι' ἔγινε παπᾶς. Κι' ἔταν κηρύχτηκε ὁ πόλεμος, καταταχτηκε, μὲ τὸν ἱερατικὸ του βαθμό, στὸ παλιὸ σύνταγμα του.

Ἡ λεπτή κι' ἀριστοκρατικὴ μορφὴ του, τὰ μαύρα βαθιὰ του μάτια κι' ἡ γλυκεῖα μελαγχολία πού ἦσαν ἀπλωμένη στὴ φυσιογνωμία του, ἔκαναν τὸ σύνολό του πολὺ συμπαθητικόν. Εἶχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Γιώργου. Γονάτισε μπροστὰ σὶδ Μαῦρεκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφίστε με νὰ σᾶς σιάξω ἐγὼ τὸν ἐπίδεσμό, φίλε μου.

Καί, μέλο πού ὁ Βρετανὸς διαμαρτυρήθηκε, ὁ Ὁρμεσόν

έλυσε με μύριες προφυλάξεις τον επί-
δεσμο που τύλιγε το πληγωμένο πόδι,
έγυμνωσε την πληγή και με τη βοή-
θεια ενός νοσοκόμου που είχε πλησιά-
σει, την έπλυνε προσεκτικά. Σε λίγα
λεπτά, έδεσε και πάλι τον επίδεσμο με
τη μεγαλύτερη στοργή.

— Χαλάφρωσα λιγάκι, έκαμε ο Μαυ-
ρέκ. Χίλια ευχαριστώ, αιδεσιμώτατε.

— Ο παπάς όμως του είπε:

— Χαλάφρωσε, μα με τέτοια πληγή
δεν πρέπει να περπατήσεις, γιατί αρχίζει
η φλόγωση. Άλλωστε έχεις κι' άλλη
μιά, βλέπω, στο κεφάλι.

— Ά, όσο γι' αυτή είναι τιποτένιο
πράγμα. Ένα γρατσούνισμα, ένα κά-
ψιμο απλό. Πέντε εκατοστόμετρα πι-
κάτω, θά μου τκοβε το κεφάλι. Νά,
τί θά πη νάσαι τυχερός. Άχ, άς ήταν
έτσι τυχερός κι' ο συνταγματάρχης μου!

— Ο συνταγματάρχης σας;

— Ναι, ο πατέρας του κ. Γιώργου
Καρδινιάκ.

— Ο παπάς γύρισε στο Γιώργο. Άπα-
σχολημένος ως εκείνη τη στιγμή, δεν
τόν είχε παρατηρήσει.

— Είστε γιός του συνταγματάρχη
Καρδινιάκ... του πυροβολικού; είπε.

— Μαλιστα, αιδεσιμώτατε.

— Κάθεστε στο Μετς;

— Όχι... στη Χάδρη.

— Κι' ήρθατε απ' τη Χάδρη για να
τόν βρήτε;

— Ήρθα να καταταχθώ. Μα έδω
έμαθα πως ο πατέρας μου πληγώθηκε.

— Πληγώθηκε! Έκαμε ο παπάς.

— Ακολούθησε μικρή σιωπή.

— Μήπως τόν γνωρίζατε; ρώτησε
βίστερα ο Γιώργος.

— Άκουσα τόνόμα του, για πρώτη
φορά, τώρα και δυο μέρες. Είχ' έρθει
νάναλάβει ύπηρεσία στο πυροβολικό
του βου Σώματος.

— Στη μάχη, τόν είδατε;

— Ναι, είπε ο παπάς, ύστερ' από
κάποιο διάταγμα. Δεν έχει μεγάλα μου-
στάκια λευκά; Νομίζω πως τόν πήρε
το μάτι μου σ' ένα ύψωμα, άνάμεσα
στο Σαιν-Πριδά και το Ρενκούρ.

— Ναι, ναι, ακριβώς εκεί είμαστε,
είπε ο Μαυρέκ. Μείναμ' εκεί ως τις
έξη.

— Δοιπόν, παιδί μου, έκαμε θλιβερά
ο παπάς, ο πατέρας σας ήταν πολύ
εκτεθειμένος... Άν θέλετε να σάς συ-
νοδεύσω... Ίσως θά σάς βοηθήσω να
τόν βρήτε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώ-
τατε. Και σύ, Μαυρέκ, θά καθήσεις έδω
να ξεκουραστής και θά μάς περιμένεις.

— Το μόνο που δε γίνεται! είπε ο
Βρετανός.

Και, καθώς τη στιγμή εκείνη ή
συνοδεία ξεκινούσε και πάλι, σηκώθηκε,
έπνιξε ένα βογγητό και άκολούθησε
τους άλλους κουτσάινοντας.

Μόλις πέρασαν τις γερμανικές γραμ-
μές, ή συνοδεία χωρίστηκε σε δυο
τμήματα. Οι φίλοι μας πήγαν μαζί με
τόνα άπ' τ'ά δυο, που πήρε το δρόμο
του Σαιν-Πριδά.

Οι Γερμανοί στο μεταξύ έδούλευαν
ακούραστα. Φορεία, άμαξες, γιατροί,
πηγαινοερχόνταν στο πεδίο της μάχης.
Τα πτώματα ήταν μαζεμένα στην
άκρη του δρόμου και βαλμένα στη σει-
ρά, σά σε παράταξη. Άξιωματικοί
κρατούσαν σημειώσεις. Στρατιώτες έσκα-
φταν λάκκους... κι' ο Γιώργος, που
τό πρόσωπό του ήταν σάν το κερί,
νόμιζε πως θά λιποθυμούσε.

— Ο παπάς κατάλαβε πόση επίδραση
είχε στο παιδί το φρικτό αυτό θέαμα
και προσπάθησε να του στρέψη άλλου
τήν προσοχή του.

— Βλέπετε εκεί κάτω εκείνο το χω-
ριουδάκι; του είπε. Είναι το Σαιντ-Αιλ.
Τό υπεράσπιζε ο συνταγματάρχης Ζε-
σλάν και τη στιγμή που τόν νομίζαμε
σκοτωμένο ή αίχμαλωτισμένο, μάς
ήρθε ξαφνικά με λίγους γενναίους που
ταύεναν, να μάς βώηθή στο Ρον-
κούρ. Μα τό τρομερότερο θέαμα ήταν
εκεί, στις κατηφοριές του Σαιν-Πρεδά.

— Τό είδατε σεις, αιδεσιμώτατε;

— Βέβαια, γιατί εκεί ήταν ή θέση
μου... Είδα να βγαίνουν άπ' τό
Σαιντ-Αιλ, ένα, δυο, πέντε, δέκα τάγ-
ματα προεσικά... Τι κατακλυσμός
ήταν εκείνος!... Τά κανόνια, γιά να
τούς άνοιξουν δρόμο, ξερονούσαν άδιά-
κοπα φωτιά της κολάσεως!... Μα
ποιός έδινε προσοχή στα κανόνια! Οι
στρατιώτες μας, κρυμμένοι στα σπίνια,
περίμεναν πίσω άπ' τά παράθυρα με
τό δάχτυλο στη σκανδάλη... Ήταν
ή ώρα πέντε. Ο άρχιστράτης είχε
διατάξει να σημαδεύουν καλά... να
τούς άφίνουν να πλησιάζουν... Ήταν
χίλια μέτρα μακριά. Νομίζω πως βλέπω
άκόμη τούς στρατιώτες σάν αγάλματα
να περιμένουν, και τούς άξιωματι-
κούς με τά σπαθιά γυμνά στο χέρι. Ξα-
φνικά άρχίσανε τό τουφεκίδι. Σε πέντε
λεπτά, έλος εκείνος ο γερμανικός όγκος
είχε σταματήσει... Τά τάγματα τους
έπαθαν πανωλεθρία. Για μία στιγμή
νόμισα πως δε θά μπορούσαν να μάς
πάρουν τη θέση μας. Μα ήταν άκεα-
νός όλόκληρος! Τά συντάγματα έπρό-
βαλλαν τόνα πίσω από τάλλο... Και
μεις έλο και λιγοστεύαμε... Στις έπτά
είχαμε τελειώσει... Ίδέστε τί μένει
άπ' τό Σαιν-Πριδά!

Τό χωρι-υδάκι δεν είχε πραγματι-
κώς μήτ' ένα σπίνι όρθιο. Μόνο κομ-
μάτια τοίχων ύψωνόνταν έδω και κει
άξιοθρήνητα και θλιβερά, άνάμεσα στα
έρείπια και στ' άποκαΐδια. Οι δρόμοι
ήταν κρυμμένοι κι' άδιάβατοι άπ' τά
συντρίμματα.

— Έκει ακριβώς ήταν τό πυροβο-
λικό, πρόσθεσε ο Όρμεσόν.

— Πάμε γρήγορα! Έκαμε ο Γιώρ-
γος.

Κι' ή ταραχή του ήταν τόση, καθώς
έφτανε στο τέλος αυτής της πένθιμης
όδοιπορίας, ώστε τά δόντια του χτυ-
πούσαν και τό μέτωπό του έκκινε.

Ξαφνικά, ο παπάς έστάθηκε... Έκει
κοντά, είδε δυο γερμανούς να πηγαί-
νουν ένα φορείο προς την έκκλησία.
Πάνω στο φορείο, τού φάνηκε πως είδε
χρυσά κουμπιά κι' έπωμίδες.

— Παιδί μου, είπε, στάσου να με
περιμένεις έδω. Οι Γερμανοί μαζεύουν
στην έκκλησία τούς άξιωματικούς που
έμειναν στον κάμπο... Θά πεταχτώ
να ιδώ και θά γυρίσω.

Τά λίγα λεπτά που ο Γιώργος περι-
μενε, τού φάνηκαν αιώνας. Όταν ο
παπάς γύρισε, τό παιδί με την πρώτη
ματιά που τού ριξε, κατάλαβε. Άφησε
μία σπαρακτική κραυγή.

— Τόν είδατε;

— Θάρρος, παιδί μου, θάρρος!

— Όχ, Θεέ μου, Θεέ μου!... Για
πήτε μου! Είλν' εκεί;

Μπήκαν στην έκκλησία. Οι τοίχοι
ήταν τρυπημένοι από όβίδες, τό ιερό
γκρεμισμένο, τά τζάμια κομματιασμένα.

Πάνω στις πλάκες, καμιά τριαντα-
ριά πτώματα ήταν ξαπλωμένα στη
γραμμή. Στρατηγός, συνταγματάρχες,
ταγματάρχες, γερμανοί και γάλλοι άνα-
κατωμένοι, με τσαλακωμένες στολές
και τά σπαθιά στο πλάι τους.

Και ξαφνικά, ο Γιώργος όρμησε με
λυγμούς και γονάτισε πλάι σ' έναν άπ'
τούς τιμημένους αυτούς νεκρούς.

Είχε άναγνωρίσει τόν πατέρα του.
Ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ είχε
χτυπηθεί από μία σφαίρα κατάκαρδα.
Ένα κόκκινο αυλάκι είχε τρέξει πάνω
άπ' τόν πολεμικό του σταυρό. Η μορφή
του ήταν γαλήνια, τά μάτια του κλει-
στά. Θαρρούσε πως κοιμάται.

Συγκλονισμένος άπ' τά κλαμματα, ο
Γιώργος είχε σκύψει κι' άγκαλιαζε
τόν νεκρό.

(Άκολουθεί)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

5

Ή άβγβή ροδιά στον κήπο μέσα
Στέκει σα μία διακριτική
Και μια θλιμμένη πριγκιπέσσα.

Κι' ή πασχολιά στον τείχο πλάι
Σά μαρκησία ευγενική,
Πρόσφατη άστοχαστα γελάει.

Κι' ή άκακία πιδ πέρα μόνη
Σάν πυροδόεποινα σεμνή,
Συλλογισμένη κυμαρώνει.

Μά ως τόσο πλιότερο μου άρέσει
Ή μπουκαβίλια ή φτωχική,
Που όλο κοιτάζεται μόν πείσι.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

Μιά μέρα, τόν καιρό που άκόμα ήταν
πέντε χρονώ, ο Χριστός καθόταν στο
κατώφλι του έργαστηριού του πατέρα
του, στη Ναζαρέτ, και προσπαθούσε να
φτιάσει χωματένιους κούκλους άπό μα-
λακό πηλό που τού είχε δώσει ο κε-
ραμιδής τού άπέναντι μύλου. Ήταν
πολύ χαρούμενος, γιατί έλα τά παιδιά
έλεγαν πως ο κεραμιδής ήταν ένας κα-
κός άνθρωπος που δε συγκινιόταν ούτε
άπ' τά παρακλητικά βλέμματά τους
ούτε άπό τά γλυκόλογα. Κανένα άλλο
παιδί δεν τολμούσε να τού ζητήσει
πηλό. Κι' αυτός άκόμα ο Χριστός δεν
μπορούσε να καταλάβη πως είχε συμβεί
αυτό. Μιά μέρα, ο κεραμιδής τόν είδε
στο κατώφλι να κοιτάζη μ' έπιθυμία
τό γείτονα που έργαζόταν στο μύλο
του και, βγαίνοντας άπό τό μικρό μα-
γαζί του, τού έδωσε πηλό όσος άρκούσε
για να γίνη ένα σταμνί.

Στό άπέναντι κατώφλι ήταν καθι-
σμένος ο Ιούδας, άσχημος, κοκκινωμέ-
λης, μ' ένα πρόσωπο γεμάτο από τσα-
γκρουνιές και σημάδια που τ' άπόχτησε
στις άδιάκοπες μάχες πουκανε με τά
χαμίνια του δρόμου. Τώρα ήταν ήτυ-
χος. Ούτε φιλονεικούσε, ούτε φώναζε,
άλλά έργαζόταν όπως ο Χριστός, πλά-
θοντας ένα κομμάτι πηλό που τούχε
δώσει αυτός, γιατί δεν τολμούσε να
ζητήσει ο ίδιος άπ' τόν κεραμιδά που
τόν κατηγορούσε πως έρριχνε πέτρες
στα εϋθραστα προϊόντα του.

Όταν τελείωσαν τά παιδιά τούς κούκ-
λους των, τούς τοποθέτησαν γύρω τους.
Μοιζάν ακριβώς με τά πουλιά της άρ-
χάλας έποχής. Στεκόντουσαν όρθια
πάνω σ' ένα κομμάτι γής κι' είχαν
μιά ούρα πολυ κοντή. Τά φτερά τους
ήταν σχεδόν άδιόρατα. Κι' όμως οι
κούκκοι των δυο αυτών παιδιών, με μία
ματιά που έρριχνε κανείς, παρατη-
ρούσε πως διαφέρανε πολύ. Τού Ιούδα
ήσαν τόσο κακοφτιασμένοι, ώστε κάθε
φορά που τούς έστηνε, έπεφταν. Τά
κακοπλασμένα σκληρά δάχτυλά του
δεν κατόρθωναν να τούς φτιάσουν καλά.
Έρριξε μία γρήγορη ματιά στον Χρι-
στό, ζητώντας να δη πως πετύχαινε
τόσο όραιο τούς κούκλους του κι' ή-
ταν έτσι λείο σάν τά φύλλα των βε-
λανιδιών που βρίσκονται στο δάσος τού
Θαδώρα.

Κάθε φορά που τελείωνε ο Χριστός
κανένα κούκκο, γινόταν πιδ χαρούμενος.
Ο καθένας τού φαινόταν όραιότερος
άπ' τόν προηγούμενο. Μα όλους όμως
τούς κοιτούσε με την ίδια αγάπη και
περηφάνεια. Τά πουλιά αυτά είχαν
καταντήσει οι άχώριστοι σύντροφοί του.
Κοιμόντουσαν κοντά του κι' όταν ή μη-
τέρα του τόν άφινε μονάχο, τού έφελναν

χίλια γλυκά τραγούδια. Ποτέ του ο
Χριστός δεν είχε άιστανθή τόση ευ-
τυχία ούτε πιδ περίμενε μιά άλλη
όμοια.

Ο νερούλας της γειτονιάς πέρασε
κείνη τη στιγμή, σκυφτός άπ' τόν βιρ-
άσκω που σήκωνε στίλν όμο του, και έ-
πίσω του έρχόταν ο μανάβης, καθισμέ-
νος στη ράχη του γαϊδουριού του, άνά-
μεσα άπ' τά δεικα κοφίνια του.

Ο νερούλας πλησίασε τό Χριστό,
βύθισε τά δάχτυλά του στις ξανθές
μπούκλες του, τόν χάιδεψε και έπειτα
τόν ρώτησε για τά πηλίνα πουλιά
του. Και κείνος τότε τού διηγήθηκε πως
τό καθένα έχει και δικό του όνομα, πως
έξερουν να τραγουδούν, πως ήρθαν από
μακρινές χώρες και πως τού διηγή-
θηκαν παράξενα πράγματα που μονάχα
αυτός κι' εκείνα τά γνωρίζουν. Τότο
γλυκά στο νερούλα και στο μανάβη
μίλησε ο Χριστός, που έέχασαν για
μιά στιγμή τη δουλειά τους κι' έκστα-
τικο στεκόντουσαν κοιτάζοντας τόν μι-
κρούλη.

Κι' όταν απομακρύνθηκε ο μανά-
βης, ο Χριστός τού φώναξε:

— Κοίτα, τί όραιοι κούκκοι που
φτιάχνει κι' ο Ιούδας!

Κείνος σταμάτησε τό γαϊδουράκι του,
πλησίασε τόν Ιούδα και τόν ρώτησε
άν έχουν όνομα τά πουλιά του κι' άν
τραγουδούν. Ο Ιούδας δεν ήξερε τί
νάπαντήσει. Οργίστηκε τότε ο μανά-
βης για τη σιωπή του και, σηκώνοντας
τό πόδι του, έδωσε μία κλωτσιά σ' ένα
κούκκο. Έπειτα έξακολούθησε τό δρό-
μο του.

Πέρασε τό απόγεμα* ο ήλιος ήταν
τόσο χαμηλά, που τό φως του
μπορούσε να μπη άπ' τη μικρή πόλη
της πόλης που βρισκόταν στην άρχή
του μεγάλου δρόμου. Πάνω άπ' αυτή
κυριαρχούσε ένας ρωμαϊκός άετός.

Τό ρόδινο χρώμα που έχυνε ο ήλιος,
άνακατευόταν με κάποιο βαθυκόκκινο
κι' έτσι έτρεχε μέσα στο στενό δρομάκι
ντώνοντας τό κάθε τι που άγγιζε.

Και βαφόντουσαν τά σταμνιά τού
κεραμιδά, τό σάνδι που έτρίξε κάτω
άπ' τό πρίνι τού ξυλουργού και τό
λευκό πέπλο που πλαισίωνε τό συμπα-
θητικό της Μαρίας πρόσωπο. Μα πι' ό-
μορφα, πιδ φανταχτερά έλαμπε ο ήλιος
πάνω στα ρούακια που τρέχαν άνάμεσα
άπ' τις άκανόνιστες πλάκες τού στενού
δρόμου. Κι' ήρθε ή ιδέα στο Χριστό
να χρωματίσει τούς κούκλους του με
τη σπινθηρόβολη αυτή λάμψη που τό-
σες όμορφες άποχρώσεις χάριζε στα
νερά και στους τοίχους των σπιτιών.
Και βύθισε τό χέρι του στο κοντινό
ποταμάκι κι' ο ήλιος συναίνεσε στο
παιχνίδι αυτό τού Χριστού και τόν
άφινε να πάρη σάν κάποιος ζωγράφος

τό χρώμα που ζήτησε. Κι' όταν έλουζε
με τό νερό εκείνο τούς κούκλους του,
έπαιρναν αυτοί μιά λάμψη διαμαν-
τένια.

Ο Ιούδας που ξαγρυπνούσε μετρώ-
τας τούς κούκλους τού Χριστού, έδγαλε
μιά φωνή θαυμασμού βλέποντας να ζω-
γραφίζει αυτός με τόν ήλιο πουταν
άπλωμένος πάνω στο ποταμάκι. Βύθισε
κι' αυτός με βιάση τά χέρια του στο
λαμπερό νερό. Μα τού γλυστρούσε ο
ήλιος μέσα άπ' τά δάχτυλά του τόσο
γρήγορα, που στάθηκε άδύνατο να τόν
κρατήσει!...

— Μιά στιγμή, Ιούδα, φώναξε ο
Χριστός. Έρχομαι να στο βάρω έγώ.

— Όχι, δε θέλω να τ' άγγίξης. Εί-
ναι καλά όπως τάχω έγώ! φώναξε ο
Ιούδας.

Σηκώθηκε σουφρώνοντας τά φρύδια
του και δαγκάνοντας τά χείλη.

Στήριξε τό μικρό πλατύ του πόδι
πάνω στους κούκλους του και τούς
κοιτάτισε έναν ένα. Κι' όταν πιδ τούς
κατάστρεψε, πλησίασε τόν Χριστό που
οι κούκκοι του λάμπανε σά πολύτιμα
πετράδια. Τούς κοίταξε μιά στιγμή
σιωπηλά κι' έπειτα σήκωσε τό πόδι
του και τό τίναξε σ' έναν άπ' αυτούς.
Κι' όταν ο κούκκος έγινε κομμάτια, ο
Ιούδας έδειξε μιά τέτοια άνακούφιση,
που άρχισε κιόλα να γελά. Ξανασή-
κωσε τότε τό πόδι του για να χτυπήσει
άκόμα ένα.

(Έπεται τό τέλος)

Μετάφρ. Ν. ΤΟΥΤ.

ΤΟΥΡΚΟΛΙΜΑΝΟ

Γύρω έρείπια τειχών
καθούρια όλο γεμάτα.
Με' στο λιμάνι, στα ορηά,
πάνω στην άμμουδιά,
Τρέχουν, χουεύουν και γελούν
άξενόιστοι παιδιά,
Έβ' οι ψιράδες, παρκαί,
μυζώνουν την τράτα.

Σάν έρθη μπάτη, σκίζουμε
τά κύματα τ' άφράτα
Με τα πανιά. Κ' ύστερ' άπ' τό
σούρουπο, τη βραδιά,
Σάν π' ψη πια ο άνεμος
και ξαννοβή ή βιδιά,
Πηγαίνουμε περιπατο
σιού λιμανιού τη σεράτα.

Τό φεγγιράκι λούζεται
στα ήμερα νερά,
Σκεπάζει δια τη θάλασσα
με κύματ' άργυρά,
Που έπάνω οι παρόρροες
άιλώνουν τη σκία τους.

Μ' άρέσει να ξαπλώνομαι
μ' έλευθερη καρδιά
Κίτω στην άεροθαλασσιά
σ' ά φύκια, στη όροση τους,
Και να ρουφώ ήδονικά
την άλιη εσώδια!

Καστέλλα, Τουρκολιμάνο, Ιούνιος 1924.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΡ. ΧΙΑΝΤΡΟΥΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΑΝΙΚΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΝΑΙ σχεδόν μήνας πού ξέγινε δώ ένα φεβερὸ δυστύχημα. Θὰ τὰκούσατε βέβαια ἢ θὰ τὸ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες: Μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα, σὲ κάποιον λαϊκὸ Κινηματοθέατρο, ἀξαύστηχε ἄξαφνα μιὰ φωνή: «Φωτιά!» Ὁ παιδὸς-κοσμος πού τὸ πλημμυροῦσε, κυριεύτηκε ἀπὸ πανικὸ. Ἐξαλλος, ἀκράτητος, δομησε στὴν ἐξοδο, νὰ βγῇ, νὰ γλυτώσῃ. Δὲν ἀκούγε τίποτα, κανένα. Ἐγείνε τότε συνωστισμὸς ἀπερίγραπτος, ἡ πόρτα φράχτηκε ἀπὸ μιὰν ἀδιαπέραστη μάζα κορμιῶν, ὁ ἀέρας ἔλειψε καί, μέσα σ' αὐτὸ τὸ στρώμαγμα καὶ τὸ τσαλαπάτημα, τριάντα παιδιὰ πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξία, ἀλλὰ τόσα πληγώθηκαν βαριά κι' ἀναρίθμητα ἄλλα μωλωπίστηκαν. Φρίκη! Τέτοιο κακὸ δὲ ματαστάθηκε στὴν Ἀθήνα!

Ἀλλὰ ὥπως κάθε κακὸ, εἶχε καὶ τὸ καλὸ του. Ἀπὸ τὴ συγκίνηση πού προκάλεσε, συγκινήθηκε κι' ἡ Κυβέρνηση, συγκινήθηκε κι' ἡ Αστυνομία. Ἀμέσως ἔγινε μιὰ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικούς, πού ἐπιθεώρησε τὰ Θεάτρα καὶ τὰ Κινηματοθέατρα ὅλα. Καὶ τὸ καθεὶνα διατάχτηκε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ὑποδείξεις αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἔτσι οἱ αἰθουσες τῶν δημοσίων θεαμάτων στὸ ἐξῆς ἔχουν ὅσες ἐξόδους κινδύνου χρειάζεται καθεμιὰ ἀναλόγως τοῦ κόσμου πού χωρεῖ. Ἦδη ἀκόμα τοὺς ἀναγκαίους διαδρόμους γιὰ τὴν ἐλεύθερη κυκλοφορία καί, τὸ κυριότερο, δὲν θὰ μπάζει περισσότερους ἀνθρώπους ἀπ' ὅσους μποροῦν νὰ κάθονται ἀνετα. Ἡ Αστυνομία θὰ ἐπιβλέπῃ καί, ἅμα ἡ αἴθουσα γεμίζει, θὰ παγορεύῃ τὴν εἴσοδο σ' ἄλλους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, δυστύχημα σὰν τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο τοῦ λαϊκοῦ Κινηματοθέατρο δὲν θὰ ξαναγίνῃ.

Γιατὶ καὶ σὲ περίπτωσι ἀληθινῆς πυρκαϊᾶς, — ἔχασα νὰ σᾶς πῶ πὺς ἐκεῖ ἡ πού προκάλεσε τὸν θανάσιμον πανικὸ ἦταν ψεύτικη, — ὁ κόσμος θὰ μπορῇ νὰ βγαίῃ ἢ μὲ τὴν ἡσυχία του. Ὅπως ἔγινε μιὰ φορὰ σ' ἓνα Κινηματοθέατρο τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Κι' ἐκεῖ τότε πῆρε φωτιά μιὰ ταινία, κι' ἐκεῖ κάποιος τὸ φώναξε, κι' ἐκεῖ γεννήθηκε πανικός. Ἀλλὰ οἱ θεατὲς δὲν ἦσαν περισσότεροι ἀπ' ὅσους χωροῦσε ἡ αἴθουσα· οἱ πόρτες πάλι ἦσαν ἀρκετὲς, οἱ διάδρομοι πλατεῖς καί, σὲ δυὸ λε-

πτά, ὅλος ὁ κόσμος βρέθηκε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ πάθῃ κανεὶς τὸ παραμικρό.

Βλέπετε λοιπὸν πὺς τὰ μέτρα πού πῆρε ἡ Αστυνομία εἶναι ἀποτελεσματικά, φτάνει νὰ γίνουν. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ κανεὶς βέβαιος πὺς θὰ γίνουν ὅλα ἢ πὺς θὰ γίνονται πάντα; Ὁ ζῆλος εἶναι πολὺς τώρα πού ἡ ἐντύπωση ἀπ' τὸ δυστύχημα εἶναι πρόσφατη. Μὰ ὅλα στὸν κόσμον καὶ τὰ φοβερότερα, ξεχνιοῦνται καὶ περνοῦν. Καὶ ὅταν ξεχαστῇ καὶ τὸ δράμα τοῦ λαϊκοῦ Κινηματοθέατρο, στογάζομαι πὺς ἡ Αστυνομία δὲν θὰ ἐπιβλέπῃ μὲ τὴν ἴδια αὐστηρότητα καὶ πολλὰς αἰθουσὲς θεαμάτων, σὲ πολλὰς περιστάσεις, θὰ δέχονται πάλι ὅσους δὲν χωροῦν. Καὶ πολλὰς πόρτες πού ἀνοίχτηκαν τώρα, θὰ ξανακλείσονται καὶ πολλὰς σειρὲς καθισμάτων πού βγῆκαν τώρα, θὰ ξαναμποῦν πάλι καὶ θὰ στενέψουν τοὺς διαδρόμους, καὶ θὰ δυσκολέψουν τὴν κυκλοφορία σὲ μιὰ στιγμὴ πανικοῦ. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς δώσω δυὸ συμβουλές:

Ἡ μιὰ εἶναι νὰ ποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὶς αἰθουσὲς ἐκεῖνες πού δὲν ἔχουν ἀρκετὲς ἐξόδους κι' ἀρκετὸ χωρὸ κενό. Ὅταν τὶς βλέπετε παραγεμάτες, μὴ μπαίνετε. Καλύτερα νὰ χάσετε ἓνα θέαμα, πού μπορεῖτε καὶ νὰ τὸ ξαναῖδητε, παρὰ νὰ ἐκτεθῇτε σ' ἓναν κίνδυνο πού μπορεῖ νὰ σᾶς στοιχίσῃ καὶ τὴ ζωὴ... Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα δυνατό, — γιὰτὶ πολλὰς φορὲς ἀναγκάζεται κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ μπῇ σὲ μιὰ παραγεμάτη κλειστὴ αἴθουσα, ἢ ἀποκλείεται κει-μέσα ἀπὸ τὸν κόσμον πού εἰσβάλλει κατόπι, — θὰ σᾶς συστήσω κάτι καλύτερο:

Νὰ μὴν ἀφίνετε νὰ σᾶς κυριεύῃ πανικός. Ἀκούτε ἄξαφνα νὰ φωνάζουν «φωτιά!»; Μὴν τὸ πιστέψετε! Ἐνενηταεννιά φορὲς στὶς ἐκατὸ, θὰ εἶναι φέμμα, παρεξήγησις, λάθος ἢ... ρωμμένο ἀστεῖο. Καὶ μὴ φοδηθῇτε, μὴν κουνήθητε ἀπὸ τὴ θέσι σας. Ἀς φεύγουν οἱ ἄλλοι. Στεῖς ἐκεῖ. Προσπαθήστε μόνον νὰ τραδηχθῇτε σὲ ἄκρη, γιὰ νὰ μὴν σᾶς πατήσουν καὶ νὰ μὴν σᾶς παρασύρουν. Καὶ περιμένετε. Σὲ λίγα λεπτά θὰ ἴδουν ὅλοι πὺς δὲν ἦταν τίποτα καὶ θὰ γυρίσουν στὶς θέσεις τους μὲ γέλια. Ἡ καὶ ἂν εἶναι τίποτα πραγματικὸς, σεῖς πάλι θάχετε καιρὸ νὰ βγῆτε πρὸ ἡσυχίας, πρὸ φύχραμα καὶ πρὸ ἀκίνδυνα. Μὴ συλλογίζεσθε μόνον τὸν ἑαυτὸ σας, παρὰ καὶ τοὺς ἄλλους. Κι' ὅσο περιμένετε, μὴν παύετε νὰ φωνάζετε: «Δὲν εἶναι τίποτα!» Αὐτὸ κι' ὅταν ἀκόμα κάτι εἶναι, ὠφελεῖ. Γιατὶ ἐλαττώνει τὸν πανικὸ, τὸ συνωστισμὸ, τὴν ἀταξία.

Καθὼς ξέρετε ὅλοι, τίποτα δὲν φέρνει μεγαλύτερα κακὰ ἀπὸ τὸν πανικὸ. Ἐνὰς ἄνθρωπος, μὲ μιὰ κραυγὴ, ἀρκεῖ νὰ τὸν προκαλέσῃ. Ἀλλ' ἀρκεῖ κι'

ἓνας ἄλλος, μὲ μιὰ κραυγὴ πάλι, νὰ τὸν σταματήσῃ. Στὸν «Καλὸ Δρόμον», τὸ παιδικὸ μου Ἀναγνωστικόν, ἔβαλα ἐπὶ τῆς μιᾶς τέτοια σκηνῆς: Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, στὴν κοσμοπλημμυρισμένην Ἐκκλησίαν, κάποιος φωνάζει «φωτιά!» Ἐνὰ σπῆτι καλεῖται ἔξω στὴν πλατεία. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως νομίζουν πὺς καλεῖται ἡ Ἐκκλησία καὶ πατεῖς-με πατῶ-σε ὁρμοῦν πρὸς τὴν ἐξοδο. Τότε ὁ παπὰς, πού εἶναι ψυχραῖμος ἄνθρωπος, τοὺς φωνάζει: «Ἐ, σταθῆτε! πού βλέπετε φωτιά; Ἡ Ἐκκλησία δὲν καλεῖται!» Κι' ὁ πανικός σταματᾷ, κι' οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν καὶ τὸ μεγάλο κακὸ προλαβαίνεται.

Γιατὶ τότε γίνεται αὐτὸ τὸ κακόν: Ὅταν δὲν βρίσκεται κι' ἓνας ψυχραῖμος ἄνθρωπος νὰ συγκρατήσῃ τοὺς πανικόβλητους. Καὶ τότε πάλι ποιοὶ τὴν παθαίνουν; Οἱ ἀνυπόμονοι, οἱ βιαστικοί, οἱ παράφοροι. Ἔτσι καὶ στὸ λαϊκὸ Κινηματοθέατρο! δὲν ἔπαθαν τίποτα μόνον τὰ φρόνιμα παιδιὰ πού ἔμειναν στὴ θέσι τους καὶ περίμεναν νὰ βγοῦν τελευταῖα.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἡ Ἀνθούλα μου εἶναι καλὸ κορίτσι, γνωστικόν... καὶ μένα μάγαπάει πολὺ... δὲ θέλει... νὰ μάψῃ μονάχο τόσο γρήγορα... εἶναι μικρή, λέει, ἀκόμα γιὰ παντρεῖά... θέλει... θέλει νὰ περιμένῃ...

— Ὡστε δὲ λέει ὅχι; ρώτησε ὁ Δημήτρης μὲ τόση συγκίνηση, πού μετὰ βίας τὰ λόγια ἔβγαζιναν ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ψέμματα δὲν συνήθιζε ὁ κύρ-Φραντῆς νὰ λέῃ. Συλλογίστηκε ὅμως πὺς σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν, μπορούσε νὰ κάμῃ τὴν μεγάλην θυσίαν καὶ νὰ πῇ ἓνα. Ἐπειτα ποῖος ἤξερε μήπως κι' ἡ ἴδια ἡ Ἀνθούλα, σὲ λίγες μῆνες, δὲν θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε πού σ' ἀθήκε φρόνιμος ὥστε νὰ μὴν ἀπορρίψῃ δλωσδιόλου τὴν πρότασιν τοῦ Δημήτρη;

— Ὅχι, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἡ κόρη μου ὅμως δὲν θέλει νὰ γίνῃ λόγος ἀπὸ τώρα... Ἀφῆσε νὰ περάσουν ἓνα-δυὸ μῆνες καὶ τὰ ξαναλέμε.

Αὐτὴ βέβαια δὲν ἦταν ἡ ἀπάντησις πού ἐπιθυμοῦσε ὁ νέος· ὅταν ὅμως φθάσῃ κανένας κάτι πρὸς δυσάρεστο, μένει εὐχαριστήμενος ὅταν μπορεῖ νάχῃ τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα. Ἔτσι τώρα κι' ὁ Δημήτρης μποροῦσε νὰ περιμένῃ καὶ νὰ ἐλπίζῃ...

Γύρισαν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ ὥπως ξεκίνησαν.

Ὁ κύρ-Φραντῆς ἤθελε νὰ κρατήσῃ

τὸ Δημήτρη στὸ δειπνόν· ἀλλ' αὐτὸς, ἀπὸ φόβον μὴ δυσανεστῇ ἡ Ἀνθούλα, δὲ θέλησε. Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, ἀφοῦ ἤπιε ἓνα ποτήρι κρασί πού τοῦ τὸ ἐπρόσφερε ἡ ἴδια.

Ἦταν πρὸ ἡσυχίας τώρα. Αἰσθανόταν ἀνακούφισιν μὲ τὴν ἰδέαν πὺς ὁ πατέρας τῆς εἶπε καθαρὰ καὶ ἑάστερα στὸ Δημήτρη τὴν ἀπάντησίν τῆς καὶ πὺς στὸ ἐξῆς θὰ τὴν ἀφίνε ἡσυχῇ. Γιατ' οἱ περιποιήσεις τοῦ τὴν ἐνοχλοῦσαν.

Καὶ τώρα ποῖος ξέρε; ἴσως ὁ Θεὸς ἐφώτισε τὸ Γιάννη νὰ ξαναγυρίσῃ...

Σὰ νὰ διάβασε τὴ σκέψιν τῆς, ὁ Δημήτρης, τὴ στιγμὴ πού θάφευγε, τῆς εἶπε:

— Ἀλήθεια, στὸ δρόμον πού ἐρχόμουν, ἀπάντησα τὸ Γιάννη τοῦ Δεμάρα. Πολὺ κίτρινος μοῦ φάνηκε, πολὺ ἀδύνατος... Μὴν εἶναι ἀρρωστος κι' αὐτός;

— Δὲν ἔρχεται πιά ἐδῶ... εἶπε ὁ Φραντῆς.

— Ἐχει πολλὰς δουλειὰς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔρχεται! εἶπε ζωηρὰ ἡ Ἀνθούλα κοκκινίζοντας.

Ὁ Δημήτρης τὴν κοίταξε. Τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ὁ τρόπος πού μίλησε γιὰ τὸ Γιάννη...

— Λοιπόν, καλὴ ἀντάμωσις, εἶπε φεύγοντας· θὰ λείψω κάμποσο καιρό· κι' ἐλπίζω, στὸ γυρισμό, νὰ σᾶς βρῶ πάλι φίλους.

Ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς. Τῆς φαινόταν καλὸς νέος καὶ τίμιος αὐτὸς ὁ Δημήτρης· τῆς ἦταν ὅμως ἀδιάφορος, ξένος. Καλύτερα πού ἔφευγε. Θὰ τὴν ἀφίνε ἡσυχῇ κι' ἐλεύθερη...

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τῆς χαμογέλασε, σὰ νὰ τὴ ρωτοῦσε τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ, σὰ νὰ τῆς ζητοῦσε λίγη ἐλπίδα. Μὰ στὰ μάτια τῆς δὲν εἶδε τίποτα...

Ἀνέθηκε στάμαξι του καὶ σὲ λίγο χάθηκε πίσω ἀπ' τὴν δεινδροστοιχίαν τοῦ δρόμου.

Πρῶτῃ φορὰ τότε, ὅτε, ὕστερ' ἀπ' τὸσον καιρὸ, ἡ Ἀνθούλα ἀνάσανε λεύθερα. Δειπνήσε μὲ περισσότερη ὀρεξιν, μίλησε μὲ τὸν πατέρα τῆς κι' ἀνέθηκε στὴν ἀμρά τῆς, γιὰτὶ βιαζόταν νὰ βρεθῇ μόνάχη καὶ νὰ σκεφθῇ μὲ τὴν ἡσυχίαν τῆς.

«Αὔριο, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς, θὰ πάω στὴ βίλλα, θὰ πῶ τῆς κυρὰ-Δεμάρανας πὺς δὲ θέλω νὰ πάω τὸν Δημήτρη, ὅλ' τὴ ρωτήσω γιὰτὶ εἶναι ἔτσι ἀλλοιότικη μαζί μου κι' ὕστερα θὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὸ Γιάννη... Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω τώρα νὰ τοῦ

βγάλω τὴ λύπη ἀπ' τὴν καρδιά του...»

Ἀνοίξε τὸ παράθυρό τῆς. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε γλυκά· τὰ δέντρα ἔρριχναν μεγάλες σκιὰς στὴ γλῶσσι, οἱ κορφές τους ὅμως κι' ἡ σκεπὴ τοῦ μεγάρου φωτίζονταν ἀπὸ τὸ ἀσημένιον φῶς. Ἡ νύχτα ἐκείνη τῆς φαινόταν τῆς Ἀνθούλας πρὸς χαρῶπὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἡ ἐλπίδα πού εἶχε στὴν καρδιά τῆς τῆς τὴν ἔκανε ἔτσι ὁμορφῇ. Αὔριο θὰ ἔλεπε τὸ Γιάννη! Καὶ τώρα πιά μάντευε, ἤξερε τὴν αἰτία τῆς λύπης του.

Ἀπὸ τὸν τρόπο πού τὴν κοίταζε ὁ Δημήτρης, ἡ Ἀνθούλα εἶχε καταλάβει τὴν ἀγάπην τοῦ Γιάννη. Ἀφοῦ τὴν ἀγα-

Ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἀνασηκώνει τὸ κεφάλιν... (Σελ. 405, στ. γ')

ποῦσε τόσο ὁ Δημήτρης, πού λίγους μόνον μῆνες τὴ γινώριζε, τί ἀγάπην θὰ τῆς εἶχε ὁ Γιάννης πού τὴν ἐγινώριζε ἀπὸ μικρή; Καὶ πάλι, ἀπὸ τὴ δικὴ τῆς καρδιά ἔκρινε καὶ τὴν καρδιά τοῦ φίλου τῆς. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν εἶχε ἤξερε πιά πὺς τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἡ ζήλεια τὸν ἔκανε τόσο ἀλλοιότικον, αὐτὴ μόνη τοῦς εἶχε χωρίσει. Ἀ, πόσο θὰ ὑπέφερε ὁ καίμενος ὁ Γιάννης μὲ τὴν ἰδέαν πὺς τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει, πὺς προτιμοῦσε ἀπ' αὐτὸν ἓναν ἄλλον. Κι' αὐτὸ πάλι τὸ ἔκρινε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς: Θὰ πέθαινε ἴσως ἀπ' τὴ λύπην τῆς, ἂν ὁ Γιάννης ἔπαιρνε τώρα καμ-

μιὰν ἄλλην. Ὡ, μὲ τί ἀνυπομονησίαν περιμένε νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ τρέξῃ στὴ βίλλα!..

Ἀλλὰ νά, βήματα ἀντηχοῦν ἐκεῖ κοντά. Μὴν εἶναι ὁ Γιάννης; Ἡ Ἀνθούλα ἀκροάζεται, τὰ βήματα πλησιάζουν, μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ φωτίζει τὴ δεινδροστοιχίαν... Ναι, εἶναι ὁ Γιάννης! Ἡ Ἀνθούλα ἐτοιμάζεται νὰ τὸν φωνάξῃ...

Ἐξαφνα ὅμως ἀκούεται ἓνας πυροβολισμὸς καὶ τὸ φεγγάρι φωτίζει ἓνα σῶμα πού ἔπεσε χάμω. Ἡ Ἀνθούλα βγάζει μιὰ κραυγὴ σπαρακτικὴ. Ὁ πατέρας τῆς ξυπνάει καὶ πετιέται ἀπ' τὸ κρεβάτι. Μὰ κι' ἐκείνη τρέχει, ἀνοίγει τὴν πόρταν καὶ βγαίνει ἔξω σὰν τρελλή...

Στὸ φεγγαρόφωτον, γνωρίζει ἑαπλωμένο χάμω τὸ Γιάννη. Τὸ φεγγάρι ἀραγε ἢ ὁ θάνατος δίνουν στὸ πρόσωπό του τὸ πελιδνὸ ἐκεῖνο χρῶμα; Ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἀνασηκώνει τὸ κεφάλιν, τὸ ἀκκουμπᾷ στὰ γόνατά τῆς, τὸν φωνάζει, ἀλλὰ τοῦ κάκου: ὁ Γιάννης μένει ἀκίνητος. Βάζει τὸ χέρι τῆς στὴν καρδιά του καὶ τὸ τραβᾷ βρεγμένο ἀπὸ κάτω χλιαρό. Ὡ, φρίκη! εἶναι αἷμα. Ἡ καρδιά ὅμως χτυπᾷ...

Ὁ Φραντῆς φτάνει τρέχοντας, σηκώνει τὸ Γιάννη στὴν ἀγκυλιά του, τὸν κουβαλεῖ στὸ σπιτάκι, τὸν ἑαπλώνει στὸ κρεβάτι του.

— Στάσου ἐδῶ, λέει τῆς Ἀνθούλας· ἐγὼ θὰ πεταχθῶ μὲ τᾶλογο νὰ φωνάξω τὸν γιατρό. Ὁ δασοφύλακας, πρὶν φύγει, ἔσχισε τὸ μανίκιν τοῦ Γιάννη καὶ ξεσκέπασε μιὰ πληγὴν στὸν ὦμον τοῦ ἀπὸ σφαῖραν, πού βέβαια εἶχε μείνει μέσα.

— Νερὸ, Ἀνθούλα, φέρε μου νερό.

Ὁ Φραντῆς πλένει τὴν πληγὴν μὲ μαλακὸν σφουγγάρι, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ υἶμα πού εἶχε μπεῖ μέσα μαζί μὲ τὴν σφαῖραν.

Ἡ Ἀνθούλα βοηθοῦσε τὸν πατέρα τῆς. Ἄν δὲν περπατοῦσε, θάλεγε κανένας πὺς μὲ τὴν ἴδιαν σφαῖραν εἶχε πληγωθεῖ κι' αὐτὴ τόσο χλωμὸ ἦταν τὸ πρόσωπό τῆς.

— Τρέχω, κόρη μου, τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς· ὁ γιατρός θὰ τὸν κοιτάξῃ καλύτερ' ἀπὸ μᾶς· κι' ὁ Θεὸς ἂς βάλῃ τὸ χέρι του.

Κι' ἔμειναν οἱ δυὸ τους· ἐκεῖνος ὅμως ἀναίσθητος, ἀκίνητος, μὲ κλειστὰ μάτια, μόλις βγάζοντας μι' ἀδύνατη πνοὴ ζωῆς ἀπὸ τὸ στόμα του.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κ. καὶ Γρ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

[Έκτος έγκρισεως, ελ-
λείπει ποιημάτων]

Ήταν ή πόρτα τόσο ηυμένη
ν' είμαστε τότε μες τόσο μικροί!
Μάμπαιναμε με γέλια ευτυχισμένοι
στην ανθισμένη αυλή μας. τή
[βουροή:
Οί δάσκαλοι γλυκείς ή κι' αύστη-
[ροί
τόν πρωινό προσμέναν έρχομό
[μας...
Και τώρα τό θυμούμαστε πιά
[ώχροι
τ' άγαπημένο, τό παλιό σχολείο
[μας...

Μέσα στη θύμησή μας άπομένη
για πάντα τούτη ή εικόνα ή φεγ-
[γετή
πού άκούγαμε, γλυκά συναρπα-
[σμένοι,
τό δάσκαλο τούς μύθους νά ιστορή,
τούς μύθους πού τοίς σβύσανε οί
[καίροι.
Και τώρα σάν τό πι' όμορφο δνει-
[ρό μας
θλιμμένοι τό θυμούμαστε κι' ώχροί
τάγαπημένο, τό παλιό σχολείο
[μας...

Στ' άθώα μας τά παιγνίδια άφιε-
[ρωμένοι
μες στη δροσάτη αυλή μας, τή
[φαιδρή...
Έκεινή ή ζωή μας είναι πιά σβυ-
[σμένη
και νά γυρίση πίσω δέ μπορεί...
αχ! μήπως ξαναστρέφουμε οί νε-
[κροί;...
Μά έμείς, πού ήταν τό πι' όμορφο
[δνειρό μας,
θλιμμένοι τό θυμούμαστε κι' ώχροί
τάγαπημένο, τό παλιό σχολείο
[μας...

Γ' αυτό δ, τι στη ζωή κι' άν καρ-
[τερή
κι' δ, τι άν βρεθίη στο τωρινό τό
[βίο μας,
αχ! πάντα θά θυμούμαστε ώχροί
τάγαπημένο, τό παλιό σχολείο
[μας...
Φίδωρης Δεβάντες

Ο ΒΙΟΛΙΤΖΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 44

— Μπαρμπα-Κώστα! Μπαρμπα-
Κώστα! Έλα νά μάς παίξεις, —
φώναζαμε όλα, καμμιά δεκαριά
παιδιά, ένθ περικυκλώναμε τό γέ-
ρο δείχνοντάς του ένα παλιό βιολί.
Μεμιάς τά μάτια του άστρα-
ψαν και σάν από ένστικτο αυτός,
ό γεροκουρδελόνης, άρπάξει τό
βιολί... Με τά μάτια μισοκλει-
σμένα, τό γέροντο άσπρόμαλλο κε-
φάλι γερόμένο στο βιολί, ό γέρον-
τας άρχίζει...

Δέν είναι παίξιμο βιολιού, είναι
μουρουόρισμα άνέμου, μαζουζό
και μελωδικό γοργοκύλημα ρυα-
κού, μυστήριο φωνής πνιγμένης...
Κι' ό γέροντας παίξει. Τό άριστο-
ρό του χέρι με τό κοκκαλιάρικα

δάχτυλα πατάει τρέμοντας πότε
τή μιά και πότε τήν άλλη χορδή,
ένθ τό δειξί του άνεβοκατεβάξει
τό μάγο δοξάρι άπάνω τους, βγά-
ζοντας έπείσοις μελωδίες...
Πότε είναι σιγανά, μελαγχολικά
πράσινα, άργοί ήχοι, λυπημένες
φωνές: πότε πάλι πιά δυνατά πα-
ράσινα, άπελπισμένοι άνθρώπου,
ύστερα ξεσπάσιμα θυμωμένης ψυ-
χής, δυνατό κι' όρμητικό. Οί χορ-
δές τότε φωνάζουν, άπειλούν κι'
ό γέρο-βιολιτζής σιέται όλος σάν
νάταν ό ίδιος θυμωμένος, τά μά-
τια του βγάζουν φωτιές, τά χέρια
του τρέμουν δυνατά κι' όλος φαί-
νεται άναμμένος...

Μά νά, πάλι, λίγο-λίγο, ό θυ-
μός πέφτει, οί δυνατές και θυμο-
μένες φωνές σωπαίνουν άργά-άργά
και τελειώνουν ύστερα σ' ένα σι-
γανό μουρουόρισμα, σάν μιá με-
τίσινα ψυχής θλιμμένης... Οί
ήχοι πάλι, άργοί άργοί, βγάζουν
μυϊν άτέλειστη παραπονοϊκή
μελωδία... Δέν είναι πιά μελω-
δία βιολιού, είναι παρόσινο τής
ίδιης ψυχής τοϋ βιολιτζή, είναι
αυτός ό ίδιος πού μιλάει...

Κι' έτσι παίζοντας, άνοπολόν-
τας πούδες ξέρει πού δόξα περα-
σμένου καιρού, πού εύτυχία παν-
τοτεινά χαμένη, ό γέροντας κλει-
νει τό μάτια νοσταλικά, ένθ
δυό δάκρυα κυλούν στα βαθου-
λωμένα μάγουλά του...

Κι' ή μελωδία σβήνει...
"Ολοι με τά μάτια δορθίνοντα
από θαυμασμό κι' εύχρίστηση,
μαγεμένοι μπρός σέ τέτοια τέχνη,
απορημένοι, μόλις καταλάβαν
πως έπαψε πιά νά παίζει.

"Ω εύτυχισμένο γέροντα, σν πού
μέσ' στά κουρελιασμένα ρούχα σου,
μέσα σ' αυτό τό γέροντο και κοκο-
μοιριασμένο κορμί σου, κρύβεις
τέτοια ψυχή μεγάλη, αισθαντική...

[Αριθ. Έγκρ. 45

ΡΟΤΜΕΛΙΩΤΙΚΕΣ ΣΤΗΘΕΙΕΣ

Είναι περιέργο πράγμα αυτό πού
γίνεται με τίς γυναίκες κι' με τά
κορίτσια τοϋ χωριού μου. Τις βλέ-
πεις όλες πάντοτε όταν βγαίνουν
από τό σπίτι τους νά πάνε στο χω-
ράφι, στη στάση, στη βρύση, γιά
πλύσιμο στο ποτάμι ή όπου άλλοι,
νά έχουνε τη ρόχα μπλεγμένη στην
άμασάλη, και με τά δυό τους χέ-
ρια νά γνέθουν τήν τουλούπα και
νά μαζεύουν άπάνω στο άδράχτι
τό στριμμένο γνέμα. — Θά ξέρετε
βέβαια τή ρόχα, τό χειροκίνητο
αυτό κλωστήρι πού φτιάχνεται τις
ώρες τής άνάπαυσης, κορμένο
άπ' τίς περιφρινες κινούσες τών
έλατιών και σκαλισμένο ιδιόεχνα
άπ' τά κοντυλιένια χέονα τοϋ τρα-
γουδιού τοϋ βοσκού. — Θά έλεγε κα-
νείς πως οί γυναίκες τοϋ χωριού
μου είναι από τίς πιο εργατικές,
αφού δέν αφήνουν νά παή χαμένο
ούτ' ένα δευτερόλεπτο. Αυτό βέ-
βαια γινόταν στην άρχή, από άνάγ-
κη, γιά νά προφταίνουν τή δου-
λειά τους: αλλά σιγά-σιγά έγινε

συνήθεια και τώρα ντρέπονται
νά βγούνε έξω χωρίς ρόχα, γιάτι
θά τίς έλεγαν τεμπέλισσες, κι' έτσι
θέλοντας και μή, γιά νά γλυτώ-
σουν άπ' τή βοή τοϋ κόσμου, κί-
νουνε και τή δουλειά τους.

Νά λοιπόν μιá καλή συνήθεια
πού χρησιμεύει και γιά τή ζωή
κι' όχι μόνο γιά τούς τύπους τής
καλής συμπεριφοράς.

Γιός τής Ρούμελης

Η ΔΤΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 37

Μέσα στον όμορφο τόν κήπο,
μιá πεταλούδα χόρευε τόν τερε-
λό της τόν χορό άνάμεσα από
τ' άγνά τά λουλούδια. Καθότανε
άπάνω στίς μυρβόλες κορφοβλες
και τούς ρουφούσε όλο τους τό
χρμό...

"Ενα σπουργιτάκι είδε από ψη-
λά τήν πεταλούδα και, σά νά ζή-
λεψε τήν εύτυχία της: ή λυπήθηκε
τά λουλούδια πού τά μάραναν
τά δύστυχα, κατ βηκε σιγά-σιγά
και τήν άρπάξε με τή μύτη του
και τήν κατάπιε ζωντανή. Χά-
θηκε ή πεταλούδισα...

Μά τό σκληρό σπουργιτάκι δέν
έβριεν άτιμώχρω. Πιό κάτω, ένα
πεινασμένο γεράκι τό κιταβρό-
χθισε. Μιά τουφεκιά όμως άκού-
στηκε στην ήσυχία τής έξοχής
και τό γεράκι έπεσε πληγωμένο
θανάσιμα άπ' τή σφαίρα τοϋ κυ-
νηγού.

Μεμιάς χάλασε ό καιρός: βρον-
τές άκούγονταν και άστραπές αλ-
λάκιων τόν ουρανό. Μιά στιγμή
έγινε ήσυχία πού τήν άκολουθή-
σε μιá φοβερή λάμψη και μιá
βροχή πιά δυνατή από τίς άλλες.

"Ήταν κεραυνός. Κι' ό κυνηγός
πού κελνή τη στιγμή ξεκινούσε νά
φύγη έπεσε νεκρός.

Πούδες είναι πιά δυνατός άπ' τόν
Θεό;

Βενετοπούλα

ΓΤΡΙΣΜΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

[Αριθ. Έγκρ. 45

Είναι νύχτα και κάθομαι μόνη
έξω στο σκεπαστή γ. λερία. Παν-
τόν βαθεία γαλήνη... Μόνο ή
μουσική, πού παίζει στον Δημι-
τικό Κήπο, άκούγεται στη νεκρί-
κή σιωπή τής νύχτας. Τ' ανάλα-
φρο τής γής άεράκι, πού μόλις
χαϊδεύει τό πρόσωπό μου, γεμίζει
τήν ψυχή μου κάποια θεία έκστα-
ση, πού άβελά μου κλείνει τά μά-
τια, λές γιά νά τήν άπολαύσω, νά
τήν αισθανθώ πιότερο. "Ω! πόση
ευχαρίστηση!...

Λίγες στιγμές λημονιάς με γυ-
ρίζουν στά περασμένα και σιγά-
σιγά περνούν άπ' τό μυαλό μου
παλιές και καινούργιες, θλιβερές
και χαρούμενες εικόνες τής ζωής
μου.

"Η σκέψη μου γιά πολλήν ώρα
σταμάτα σέ μιá πού μου φέρνει
πάντα γλυκύτικες άνάμνησες. Πόσο
τήν αγαπώ! Είναι πολύ καινο-
ύοργα. Και θά μένη πάντα βα-
θειά ριζωμένη στο νοϋ και στην
ψυχή μου. γιάτι είναι ή πιο όμορ-
φη εικόνα τής ζωής μου. Είναι
τόσο ζωηρά κι' άληθινά τά χρώ-
ματά της, πού ό χρόνος δέ θά

μπορέση ποτέ νά τήν ξεθωριάση,
νά τήν άφανίση.

Τι δέ μου θυμίζει αυτή ή εικό-
να!... Πόση εύτυχία κι' άπογοή-
τευση! Πόσο άξέχιστα γλυκά δνει-
ρα!... Θυμίζομαι πόσο εύτυχι-
σμένη ήμουν, όταν γιά πρώτη
φορά παραισύθηκα από τά πιο
τολμηρά τής φαντασίας μου δνει-
ρα, κτίζοντας θεόρατα παλάτια
εύτυχίας. Πόσο στερεά κι' άτρέαν-
ταχτα τά νομίζα!... Κι' όμως έ-
φθασε ένα δυνατό φύσημα τάνερα
νά τά σωριάση σ' έρείπια. Πόση
άπογοήτευση αισθανθήκα τότε από
τή ζωή! Πόσο βαθειά ένοιωσα
τόν πνόν!

Ποτέ όμως, όσο μεγάλη κι' άν
ήταν ή άπογοήτευση μου, όσος με-
γάλος κι' άν ήταν ό πόνος μου,
ποτέ δέν έπαψε νά φωτίζει τή
ζωή μου, έστω και πολύ άσθενικά,
ή άσβυστη φλόγα τής έλπίδας!
"Ω! πόσο αγαπώ νά ξεχνιέμαι
δολότελα στά περασμένα. "Η ψυχή
μου τότε ξαναέβη λίγες στιγμές
περασμένης μά άξέχ-στης εύτυ-
χίας.

Γυναίκα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 48

Τι ευχάριστες στιγμές πού πέ-
ρασα στο μάθημα τής άδελφού-
λας μου! Έκανε Ορθοπεδικά.
Σέ κάθε της άπάντηση γελούσες.
Σέ κάθε έρώτηση τοϋ δασκάλου
τέντωνε τά ξάστερα καστανά της
μάτια, άνοιγε τό στοματάκι της
σάν μικρό τριανταφυλλένιο μπου-
μπονάκι και κοιτάζοντας με άμη-
χανία πότε μένα και πότε τό δά-
σκαλο, άπαντούσε σιγά-σιγά με τή
μεταλλική της φωνούλα.

Κι' όταν άκουε τά γέλια μας,
μάς κοιτάζε μ' άπορία και χαμή-
λωνε τά μάτια της κατακόκκινη.
Μά στην έρώτηση τοϋ δασκά-
λου: Δέν μου λές, μικρούλα μου,
τι είναι ό 'Απόστολος (τό έκκλη-
σιαστικό βιβλίο), άπάντησε με
θράμβο, βέβαιη γιά τήν έπιτυχία:
— Αυτόν τόν ξέρω! Κάθε Κυ-
ριακή άνάβει τά κεριά στην έκ-
κλησιά μας!...

— Χά! χάλ! χάλ!

Νεαρός 'Ιππότης

(Γεγονός)

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΝ ΠΝΗΓΜΑ

"Ο Καθηγητής: — Τι έκαναν,
παιδί μου, αυτοί οί ραφωδοί;
"Ο Μαθητής: — Ερροβαν και
τραγουδούσαν.

Έλπίς τής Πατρίδος

"Η μαμμά, γιά νά τιμωρήση
τήν μικρή Εδόξια, κλειδώνει τήν
κούκλα της στο συρτάρι.

— Μή! ίκεταιει εκείνη γονατι-
στή! δέ μου σκιάση!..
(Γεγονός)

— Γιατί, 'Ελενίσσα, δέν πήγες
σήμερα σχολείο;

— Είχε δουλειά ή μαμμά μου.

— "Ε, και τί σχέση έχει αυτό;

— Μά έκανε γλυκίσματα!

Σάντιστος

ΑΛΛΗΛΟΥΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
"Αθήνα, 38 Εϋριπίδου
τὴν 10 Νοεμβρίου 1924.

ΤΑ Νέα τοϋ 1925, όπως τά εξέ-
θεσα στο προηγούμενο, ένθουλασαν
άληθινά τούς πολυπληθείς μου φί-
λους. Το κρίνω από τά γραμμάτα
πού έλαβα αυτή τήν έβδομάδα και
προπάντων από τίς άπισκέψεις πού
δέχθηκα στο γραφείο μου. Πόσοι
ήσαν άμέσως-αμέσως νάναψουν
τή συνδρομή τους! Με τί χαρά και
προθυμία πού τό έκαναν! Κι' άκόμα
τι υποσχέσις μου έδωσαν γιά γε-
νιόλο έσπαιψμα! Τους ευχαριστώ
όλο, με τί καρδιά μου.

Νά κι' ό Μικρός 'Αθηναίος
πού τώρα πιά μεγαλώσε άρκετά...
Και σημειώστε οί είναι ό Β' Μι-
κρός 'Αθηναίος πού δρξ στον κύ-
κλο μας τά τελευταία χρόνια, νεώ-
τερος άδελφός τοϋ Α' πού με δ αβί-
θασε στον άελλό τοϋ όταν έβρι-
φαιτητή. 'Αλλά, ό τωρινός Μι-
κρός 'Αθηναίος είναι φοιτητής,
και φέτος μάλιστα δέν ερροτίζει.
Κι' έπειδή αυτός δέν έχει νεώτερο
άδελφό, έσκόπευε πιά νά μάψη.
Μόλις όμως είδε τά "Νέα του 1925"
ήρθε στο γραφείο μου κι' άνέσωσε.
"Δέν μπόρεσα νά βαστάξω, μου εί-
πε. "Ας διαβάσω φετο και τό Δελφι-
νικό... — Και τοϋ χρόνου πιά παραι-
τείσαι, τού είπα. "Αμ' έβαλλω, μου
άποκρίθηκε. "Ια τι ποίος ξερει τί άλλο
ώραλο θά παρουσαστή και τοϋ χρό-
νου!" "Μι ποίος ξέρει!...

Φαντάζομαι, 'Αγνή, τί γίνεται
στην τάξη σας τήν ήμερα πού φτά-
νει τό φυλλά, και πως ή μιá τό
άρπάζει από ώ, κι' ή άλλη από και,
μέ προσοχή παντα μή τό σήλξη...

"Όσο γιά τή Συλλογή τών 'Ασκή-
σεων, κοιτάξε πόσων είδών όημοσιευ-
σε ένα φυλλάδιο μου, ή σέ δυο
συνεχή φυλλάδια, και προσπάθησε
να καμής και σν από μιá ή δυο
κάθε είδους και νά τις γράψης σ'
ένα τετραδίο με τί σειρά πού τις
δημοσιεύω κι' έγώ. "Όταν ένα εί-
δος σου είναι δύσκολο, κάνε δυο
'Ασκήσεις από ένα άλλο. Παραδειγ-
ματός χαρη, άν δέν μπορείς νά κα-
νής ένα Γίγφο, κάνε δυο 'Ακροστι-
χίους. — Διηγηματάκια, περιγραφές,
φαιδρά και τέτοια είναι μόνο γιά
τή Σελίδα Συνδρομητών. 'Αλλά
πρός τό παρόν δέν δέχομαι άργό-
τερα νά δέχθώ. "Όχι, ό Τ. Ζ. δέν
είναι.

"Ελαδα, Λιάνα 'Αλ. Θεοδώρου,
κι' ευχαριστώ. Τι ώραία και με-
γάλο ταξίδι πού έκαμες! Από τήν
Αίγυπτο στις 'Αθήνας" από τας
'Αθήνας στη Βασιλεία, έπειτα στην
Βιέννη, έπειτα στο Σαμερική (έτσι τό
λένε αυτό τό ψηλό βουνό;) έπειτα
πάλι στη Βιέννη, Γεργάτι, Πειραιά,
'Αλεξάνδρεια... Πόσα ώραία και νέα
πράγματα βάζεις στο διάστημά αυ-
τών τών τεσσάρων μηνών! Φαντάζο-
μαι όμως ότι δέν θά σού άρесе τί-
ποια περισσότερο από τήν 'Ακρό-
πολή μας κι' από τόν άττικό μας
οδραν, πού τόν χαρμάκες δυό μήνες.
Ναι, 'Αργάνη, κι' αυτό πού
σας είπες ό καθηγητής σας, είναι ένα
πολύ πιαστικό επήχησμα γιά τήν
άθανασία τής ψυχής. 'Αλλά κι' έλ-
λα τέτοια, πολλά, συναντά κανείς

στον Πλάτωνα πού, καθώς ξέρεis,
μάς μετέδωσε τή φιλοσοφία τοϋ Σω-
κράτη. Μεθόριο πού θά κάμτες
Ιωσφ "Φιζώνας", θά τά ίδης. Γιά τό
άλλο ζήτημα, καθώς άνθρωπος βέ-
βαια πρέπει νά βρδίζει προς ένα
σκοπό και κάθε άνθρωπος έχει τό
σκοπό του. "Ότε δέν άπαρχει σκο-
πός γιά όλους τούς άνθρώπους,
παρά ό γενικότατος εκείνος "προς
τήν εύτυχία". Βλεπεις όμως; γι'
άλλους εύτυχία είναι ό πλούσιος, γι'
άλλους ή δοξα, γι' άλλους ή δύνα-
μη, γι' άλλους ή αγαθουργία, γι'
άλλους ή σοφία κτλ. Σένα τί σάρ-
σει άπ' όλ' αυτά; Θέας τό γιά σκο-
πό σου και προσπάθησε ν' άποκτή-
σης τά μέσα με τά όποια θά τό έπι-
τύχης.

"Ιγνεμπουργ, σ' ευχαριστώ γιά
τό συμπλήρωμα και γιά όσα γρά-
φεις. Ναι, αυτή είναι ώραία ζωή κι'
έχεις δικιο νά τραλάνεις γιά έκ-
δρομές, γιά κυνήγι και προπάντων
γιά ψαρεμα. 'Αλλά μή νομίζης ότι
όλ' αυτά δέν μπορούν νά τάπολαρ-
δανουν κι' οί καίτοιχοι τών 'Αθυ-
νών, και τό ψαρεμα άκόμα, γιάτι,
καθώς ξέρεis, ή θάλασσα δέν είναι
και πολύ μακριά... "Όσο γιά τή
Σελίδα, πραγματικώς, μαρικά κομ-
ματια, σχετικώς καλά, τά έγκρίνω
μόνο γιά ένθαρρηνη" άλλα τά έγ-
κρίνω γιάτι" είναι καλά απολύτως.
'Αλλά γιά κριτική τών δημοσιευ-
μένων δέν έχω τόπο και σας αφήνω
νά τά κρίνετε μόνοι σας. 'Αλλως
τε βάταν έρωδιόλου περιττό νά
σας πώ έγώ, ότι τά κομμάτια τής
Βασιλείας τών 'Ανθών π. χ.
(άρ. έγκρ. 21 και 22) είναι από τά
καλύτερα πού δημοσιεύσά ποτε. Δέν
τά είρατε;

"Όραλο όπως πάντα τό γράμμα
σου, Νεφέλη. "Ο κ. Φαίδων έλαβε
τό κυριακό γλωσσάριο πού είχες
τήν καλοσύνη νά τού στείλεις κι'
έτσι μπόρεσε νά τοϋ αλαύση τά ποιή-
ματα του συμπαικωτή σου τά γραμ-
μένα σιο κυριακό Ιδίωμα. Θά σου
έγραφε νά σ' ευχαριστήση γιά τόν
κοπο πού έκαμες προς χαρη του' αλ-
λα τόν εμπόδισαν οί υπεριστικές ασχο-
λίες και... οί μεγάλες έξέσεις τοϋ κα-
λοκαιριού. "Επειτα τό έσχασε" είχε
δηλαδή τήν ιδέα — φαντάσου! — ότι
σου έγραψε. "Μ, στην ήλικά του
και με τίς τόσες του δουλειές, εί-
ναι συχωρεμένος.

"Ο 'Ιππότης τοϋ Μεσαίωνα
μού γράφει: "Αθες στο Σχολείο εί-
χαμε Νεοαλληνικά 'Αναγνώσματα
κι' εδιδάσκαμε τήν 'Ακρόπολη" τοϋ
κ. Ευστολίου. Στό τέλος τοϋ βι-
βλιου διαβάσαμε και τή βιογραφία
του" κι' εκεί είλαμε ότι ό κ. Ε. εί-
ναι άρχιου,τακτής τής Αταπλάσεως
απο τό 1895. 'Αμέσως ό δασκα-
λος μάς είπε ότι ή Διαπλάσις είναι
τό καλύτερο περιοδικό. "Εγώ τότε
σήκωσα τό χέρι μου κι' είπα πως
είμαι συνδρομητής" ό δασκαλος
μ' έπαινεσε γι' αυτό και στο διδ-
ασμα ήρθαν πολλά παιδιά και μού
είπαν νά τά γράψω. "Ετσι έχω νά
καμώ ένα καλό έσπαθωμα". Σ' ευ-
χαριστώ πολύ, φίλε μου, έπίσης
και πού έγραψες στην Αυστραλία.
Μόνο ένα συνδρομητή έχω κατ' έπεί-
ρα, ό όμως, υπάρχουν 'Ελληνες χιλιά-
δες.

Κομμάτια γιά τή Σελίδα δέν δέ-

χομαι τώρα, 'Ανεμοστρόβιλε. 'Αρ-
γότερα θάρξω νά δέχωμαι και θά
σας πώ από πότε. Τότε νά μου
στείλεις ή ένα άλλο κομμάτι καλύ-
τερο άπ' αυτό, ή αυτό τό ίδιο λι-
γάκι διορθωμένο. Γιατί πρέπει νά
επιμεληθής άκόμη τή γλώσσα σου
και τό ύφος. Αλλά τά πολλά "ναί"
είναι διορθωμένα. Γιατί πρέπει σάν
τό πληρώ (άντι γεμίζω) νάντικατα-
σταθουν με πιά δημοτικές. Παρα-
τήρω ότι έχεις έγγλωττία και ζωη-
ροτητα στο γράψιμο, αλλά σού λεί-
πει ή τέχνη, πού είναι μέτρο και
χαλινός...

"Η 'Ελλη Δ. μου γράφει: "Είδα
τή φωτογραφία μου δημοσιευμένη
και μπόρεis νά φαντασθής τή χαρά
πού αισθανθήκα. Τήν άλλη μερα
στό σχολείο οί φίλες μου με συγ-
χαρίστησαν κι' έγώ, γελαστή κι' ύπερ-
ρήφανη, ευχαρίστουσα γιά τά συγ-
χαρητήρια. "Όσες δέν τήν είλαν
τούς τήν έδειχνα και καταλάβα
ότι πολλές θά επιθυμούσαν νά έδω-
σαν και τή δική τους φωτογραφία
δημοσιευμένη. Τότε έγώ τις συμ-
βούλευα νά έγγραφούν κι' αυτές
συνδρομητρίες και νά λαμβάνουν
μερος στούς διαγωνισμούς γιά νά
βραβευσθύν". Πολύ σωστά! "Ετσι
κι' ή δημοσίευση τής φωτογραφίας
είν' ένα καλό μέσο έσπαθωματος.

"Αραπάναι και Σαμφώ, παρ' ό-
λους σας τούς φόβους, τό γραμμα-
τάκι σας μ' ευχαρίστησε πολύ. Τι
νά σας πώ! Τις συνδρομητρίες μου
δέν τις μέτρησα ποτέ, λογαριαζώ
όμως πως θά είναι δυό ως τρεις χι-
λιάδες. Οί συνδρομητρίες είναι λιγά-
κι περισσό εροι. Δέν τόξερα ότι ή
"Σένη" τοϋ κ. Ίωαννοπούλου (όχι
τοϋ κ. Φαίδωνος καθώς λέτε,) παί-
χτηκε στο 'Αρσένειο από έσωτερι-
κές.

Φαντάστηκα, Κρινόλευκη, τόν
πόνο σου και τό σπαρχμό σου γιά
τό θάνατο τής μεγαλύτερης αυτής
άδελφής πού τόσο σάγαπούσε και
τίς αγαπούσες. Και μακριά σου,
στά έξω, χωρίς καν νά τήν φιλή-
σης γιά τελευταία φορά... φοβερό!
'Αλλά καθώς λές και σν ή θία,
άνεξερεύνητοι αί βουλαί τοϋ "Υψί-
στου και γεννηθ.ω τό θέλημά του."
"Ας σέ παρηγορή ή ιδέα ότι ή άδελ-
φούλα σου ήταν τόσο άγνή, τόσο
αθώα, πού ό Θεός είδε πως έπρεπε
να τήν καλέση κοντά του και νά
τήν κάνει έν από τάγγελοΰδια του.

Και έγώ, Αέλια, πιστεύω ότι ή
γοναίκα δέν διανοείται κατώτερα
από τόν άντρα. 'Αλλά γιά όλους
αυτούς τούς λόγους πού άναφέρεις,
πάντα οί διανοούμενες γυναίκες
θα είναι λιγότερες από τούς άν-
τρες. Δας όπ' όψι σου κι' έν
άλλο: εκτός από σπάνιες εξαίρε-
σεις, ή γυναίκα άφίνει τά διανοη-
τικά πιά γρήγορα, σά νά κουρά-
ζεται, νά βαριέται ή νά βλέπη ότι
δέν μπορεί νά κάνει μεγάλα πρρα-
ματα. Είναι μάλιστα παρατηρημένο
ότι στη μικρή τής ήλικία ή γυναίκα
είναι πιά διανοητική και τότε,
συχνά, υπερβαίνει και τόν άντρα.
"Όστερα όμως μένει πίσω, σκαματά
και τότε ασφαλώς ό άντρας τήν
υπερβαίνει. 'Αλλά στο έναλέγω
υπαρχουν κι' εξαίρεσεις.

Είστε πολύ αδέσπονοι, 'Ιππότης
τής 'Ομιλίας, και σν κι' ό άδελφός

σου, πού θά βγίητε τά Χριστούγεννα
νά πήτε τά κάλαντα γιά τό
Μνημείο τοϋ Πολέμη. "Αντε, γαί-
δες! — Τή μελαγχολία σου θά τή
διώξης με μιá καλή ή δράση στη
ζωή. Δέν μου γράφεις σέ παρακαλώ,
τι καταλάβες από τούς "Αθλους",
ποιά είναι ή ιδέα τοϋ συγγραφέα;
Τότε θά σού πώ κι' έγώ. — Τά παι-
διά τής ήλικίας σου δέν τάφινουν
νά πηγαίνουν στο δικαστήριο, γιάτι
πολλές φορές έκτυλίσσονται έκεί
πράγματα τής ζωής πού δέν πρέ-
πει άκόμη νά τά ξερουν.

"Ωραιός έπιστολάς μου έστειλαν
αυτήν τήν εβδομάδα κι' οί έξής:
Λίτσα, Καμέλια, Αάλια, 'Ισμήνη,
Μικρός Κισός, Πτωχό Προσφυ-
γάκι, Πεδωμένος 'Αριστοδής
και Γέρω-Δήμος. — Έξέτελεσα
τάς παραγγελίας των και τούς ευ-
χαριστώ όλους γιά τά καλά λόγια
κτλ.

ΓΙΑ ΤΗ Σ. Σ. Σ.

Δημοσιεύθηκαν όσα κομμάτια είχα
έγκρισει γιά τήν Δ' Τριμηνία και,
γιά τό σημερινό και τά έπόμενα φυλ-
λαδια, έγκρίνω άκόμη μαρικά από
πολλά πού τά είχα λάβει. Προς τό
παρόν αυτά και πιά βέβαια.

"Εγκρίνονται: 46. "Ονειρο" τής
Πονεμένης Ψυχής. — 47. "Ενα
καράδι" τής Μουσας. — 48. "Ο 'Α-
πόστολος" τοϋ Νεαρού 'Ιππότη.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Β' Δελτίο Ειδοφορών

"Από τό Α' Δελτίο (φ. 49) Αρ. 837.—
Παύλος Ι. Χατζηδάκης... » 50.—
"Αφρισμένο Κόμα και Γα-
λαξίας... » 20.—
"Αρχαίος Πολεμιστής... » 3.—
"Αλεξανδρα Β. Παυλίδου... » 25.—
"Ραία Δούκα... » 6.—
Μικρός Κισός... » 7.—
Πτωχό Προσφυγάκι... » 5.—
Χαράλ. Α. Χατζηκοσμάς » 15.—
Μεγάλη 'Ελλάς... » 10.—
Λεωνίδ. Α. Λεοντόπουλος... » 5.—
"Ενδλφ μέχρητις 11-11-24 Αρ. 983.—

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. έπαυθουν νάνταλ-

λας, τότε μαιανδρεϊδώς, τότε καρκινικώς, τότε απ' το τέλος, τότε απ' τη μέση; ο λύτες δοκιμάζει τους διαφόρους αυτούς τρόπους ως που να επιτύχη την αγάγωση.) **Ναυτικόν** (μπορεί να ήταν πρωτότερος συνδρομητής και να σου έδειξε καμιά παλιά του ταινία να, μπορεί κανείς να στέλνει και τās λύσεις των δικών του 'Ασκήσεων που δημοσιεύονται, όταν διαγωνίζεται ως λύτης' το Π. Π. αυτό δεν είναι πολύ καινούργιο, αλλά σου το ένεκρινα και, αν κληρωθής θά το δημοσιεύσω γιατί, ξέρεις, αυτά δημοσιεύονται δ'α κλήρου.) **Σφύραν 'Ακμώνα** (χαίρω πολύ και περιμένω' ευχριστός εν μέρους μου δλ' αυτά τὰ καλὰ παιδιὰ και πως ονομάσας το σύλλογό σας;) **Κορυφήν του 'Ολύμπου** (ελάφθη) **Σκευδοζόκι Χανουάκι** (είχα άλλη φορά ένα Σήμα κι' ελπίζω να το ξανακάνω, όμοιο ή άλλοίωτο;) **Μυρωμένο Δουλοδάκι** (δ κ. Ε. σ' ευχαριστεί πολύ για όσα γράφες για τον «Καλό Δρόμο», που πριν τον διαβάζω, τον εισήγαγες στο σχολείο σου κατόπ εμπιστοσύνης στο συγγραφέα και τώρα βλέπεις ότι έκαμες πολύ καλά, γιατί το βιβλίο είναι «αριστουργήμα» να μου φιλήσεις την αβελρούλα σου που τόσο μάχα;) **Γκραζέλλαν** (έτσι, να μου γράφεις και περισσότερα μάλιστα' φιλήσε μου και την αβελρούλα σου, τη μέλλουσα συνδρομητριά.) **Θραϊάν Δύσιν** (έχει καλώς) **Ηρωϊκήν Φέσαν** (τι ώρα! στο ερχόμενο) **Ναπολέοντα** (γράμμα σου με άγγελία και συμπλήρωμα δέν έλαβα) **Πονεμένη Ψυχήν** κτλ. κτλ.

Καπετάν - Γιάννην, 'Ασπρον Κόρακα, Π. Διονυσιάδην (έλαβα, ευχαριστώ)

Γιαπωνέζικο 'Αραπάκι, Χ. Ναούμ, Α. 'Αριστ. (έστειλα.)

Είς όδας επιστολάς έλαβα μετά την 9 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στο ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 217ου Διαγωνισμού Δι' λύσεις δεκτά μέχρι 15 'Ιανουαρίου.]

733. Δεξιόγλωσσος

Σ' Ευρωπαίου το κεφάλι
Βάξω γράμμα για καπέλλο
Κι' ένα της Γαλλίας κάνω
Ποταμό χωρίς να θέλω.

Τσιούη

734. Μεταγραμματισμός

Ενός αρχαίου όπλου
'Αλλάζει το λαϊμό
Και στην 'Ελλάδα πόλη
Προβάλλει στο λεπτό.

Ανρόμητο Εύζωνάκι

735. Αναγραμματισμός

Αν βαρέθηκες να λές,
'Αλλοιώς γύρισε το ρήμα
Κι' άλλο ρήμα τώρα ιδές,
Νά γελάσεις... παραχρήμα.

Μαργαρίτα

736. Κλίμαξ

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

Βάξω σ' αυτό το κάμωμά μου,
Στα δεξιά του, τ'ονομά μου...
'Αριστερά του το λημέρι μου
(Που βρίσκεται και κάθεταίρι μου.)
Στο κάτω σκαλοπάτι τ' έλα!
Αίματοβαφο τη μεσαία σειρά!
Τά όπλα μου κρεμνώ ψηλά εκεί...
Προσέξτε τη σκάλα τη... σατανική!

Χωλός Διάβολος

737. Αίνιγμα

Πέτρα κρύα τάρωνικό μου,
Λημονιά το θηλυκό μου.

Δόκιμος 'Αρταγιάς

738. Κρυπτογραφικόν

1234556 = Ποιητριά.
23146 = 'Αρχαία τελετή.
5246 = 'Όπωροφόρον.
456 = 'Ευρηγμία.
5456 = 'Όνομα γυναικείον
6556 = 'Αγία.

Βυζαντινό 'Αστρο

739. 'Επιγραφή

I P E N Σ I I O
Σ Π Ε Σ Υ Τ Ρ Ω Σ
Η Α Π Θ Μ Ο Α Ν Ι
Ρ Τ Ι Α Α Σ Σ Ο Ε

Ζητείται ή ανάγκη

Φαουλής

740. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτον της πρώτης των κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, το δεύ-
τερον της δευτέρας, το τρίτον της
τρίτης και ούτω καθεξής, άπο-
τελούν μεγάλην Θεάν:

1, Πολις αλβανική' 2, Στενή
συνγενής' 3, Μεγάλη νήσος του
Αἰγαίου' 4, Πρωτεύουσα ευρω-
παϊκή' 5, 'Αδελφός του 'Υιου' 6,
'Αμερικανική μεγαλόπολις' 7,
Κράτος ευρωπαϊκόν.

'Υπετέτης 'Αετός

741. 'Ελλιποσύμφωνον

α-η-η-αο

Προμηθεύς

742. Γεῖφος

Τ' όψη δλι
Μάιν αλι δλι
"Ε,τάλα! αλι δλι

'Αμάραντος Κρίνος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

743. Mots Carrés

* * * La bouche des oiseaux
* * * Une grand' mère.
* * * Porte-raisin.

Πικρή Σιλαβή

744-746. Cinéma-Rébus

1. Είς, ή, Νίκαια.
2. Τοίχος, έτος, σή.
3. Δώρον, παρεία, όνος.
Τρία ψευδώνυμα φίλων της
'Διαπλάσεως'.

Πίος Πατρίς

Δ Υ Σ Ε Ι Σ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 36

506 'Ησιόδος (είς, ή, όδς.) -
507. Νέδων (ναί, Δων.) - 508.
Μήλος-μήλον. - 509. Νώε-ένφ.

510. ΑΥΤΟΣ ΝΗΣΟΣ ΝΥΝ
Ρ Υ Ω Η Μ
Υ Ι Α Ν Α Α Ι Μ Ω
Λ Ο Ο Π Ι
Η Ω Σ Ν Ο Τ Ο Σ Ο Ρ Μ Ο Σ

511-515. Διὰ τοῦ Ψ: γύψος, ψυχή,
ἀρίς, ψύξις, γόφος - 516. 'Η
ὄμα έχει λεπτά, ό πτωχός δέν
έχει. - 517. ΝΑΞΟΣ (Νέος, 'Αγα-
πώ, Ήρως, 'Όμιλός, Σιγή.) - 518.

Μηδέν άγαν. 'Αργός μή ίσθι. -
519. 'Ο σλήν και τὰ έντερα εἰσιν
έντόσθια (ὡς, πλήν, κε, τὰ έν τεο,
αἶ, σὺν έν τοσ, θεία.) - 520. Li-
vre-vivre. - 521 Aujourd' hui

Τό πρώτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ή ἐγκαιρος ἀνανώσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δια 1 έτος 10 το πολύ λέξεις με
άλλα στοιχεία όρ. 4, το έλάχιστον τί-
μημα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξεις, με παγία δέ στοιχεία
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 70
'Ο χωριστός στίχος οραχμάς 2.
'Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

(ΚΔ - 1480)

ΘΕΑΝΤΑΙ να συμπληρώσω το λεύκο-
μά μου, για να 'χω μία ανάνηψη
απ' τη διαπλάσει μου ζωη, ζητώ
απ' όλα τα διαπλάσσοι, μικρούς και
μεγάλους, ένα τους έπιμελημένο τετρα-
διακι. Στα πιο καλλίτερα θ' απαντώ
και θά βραβεύω 3 με έκλεχτά βραβεία.
Περιμένω απ' όλους μέχρι το Φλεβαρ-
η' εξαιρετικά απ' τους Καλαματιανούς,
'Συναδελφωση', 'Ιτανα', 'Αναγεν-
νηση', 'Ομονοία', Χειμαρριώτη, Μου-
λι της Καταγίδος, Καμαρωτή, Τριαν-
ταφυλλένια, 'Ασπερι, Τριανταφυλλένιο
Μαουκετακι, Μακεδονοπούλα, Ραβγ-
καρ, Μελλοθανατή, 'Ιδιανισμό, Σμι-
ρμαί.

Διεύθυνση: 'Ηλιαν Κούσην, 'Εμπο-
ρικόν Σχολήν, Καλαμάς

ΤΕΛΗΣ ΚΥΚΛΑΜΗΣ

(ΚΔ - 1481)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΙΑ ΜΗ ΔΗΜΟΝΕΙΤΕ
ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΔΙΑΔΩΝΙΣΜΟΝ
ΤΟΥ 'ΕΡΑΙΚΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ,
ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ
Ζητούνται αντιπρόσωποι.

ΑΘΩ, ΘΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ

(ΚΔ - 1482)

Μαύς 'Ιππότης, ή βραδεία άπάντη
αίς σου μου σχηματίζει ύποψιας.
'Αποσείβε λοιπόν.
ΔΙΑΠΛΑΣΗΟΤΑ, ή συμμετοχή του (ΚΔ-
1483) καταρτίζεται ου επιος και προ-
στίθεται ακόμη Τριμήνος συνδρομή.
'Ιτανα', ψοφισες; ; ;
'Ιππότης του Μεσαίωνα

(ΚΔ - 1483)

Αναλλάσσω Μ. Μ. μεσω Διαπλάσεως.
Στείλτε πρώτοι. - ΗΕΡΑΒΔΕ ΨΙΧΗ
(ΚΔ - 1484)

== "ΣΚ.ΨΗ" ==

Ε να βράδυ μαζευτήκες μία συντροφιά
στο Ζαπτείο. Ση συζητήσα, ερρί-
χτης ή ύδα ένος συλλογόν λιγοτέρο
παιδικού και περσοτέρο σοβάρου. 'Ελ-
νε με χαρά δεκτη. 'Ετσι το βραδυ
έκείνο έγινε ή «ΔΕΨΗ». Τα πρώτα
λογία τους: «Κατω ή φιλοδοξία» και
όπερ'αυται: ΠΟΥΤΙ ΤΗΣ ΚΑΙΔΙΠΛΑΣ, ΠΟΥ-
ΤΙΤΙΤΗ, ΠΟΥΤΙΤΗ ΑΝΘΗ, ΚΡΙΤΙΤΗ ΑΝΘΙΜΟΥ,
ΠΑΝΤΙΤΗ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ ΚΩΔΙΑΣ ΚΑΠΙΤΗΚΟΥ-
ΣΙΑΝΙΤΗ Μια ευρηστική στερεώθηκε ή
'ΔΕΨΗ».

Μερικά των μέσων: 'Εκδρομή, Διά-
λεξη, Λογισμός, Περιοδικό, 'Υπαρχει
ύποψη, ύποψος, ύποψον, σταθερότης
και... λέξη. Ζητάμε την ύποψήν ή
όσον Μελή, πανω από 10 χρόνων δεχο-
μενα απ' όλη την 'Ελλάδα Διεύθυνση:
Γιωργόν Αναελλοπούλου ΖΑΙΜΗ 5 ΑΘΗΝΑΙ

(ΚΔ - 1485)

Σύλλογοι, λάβετε μέρος στόν
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΥΝΔΙΔΑΣΜΟΝ. - ΤΙΤΑΝ

(ΚΔ - 1486)

== ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ" ==
Κύκλωφ, δέν έξοεις τί λέξ, μεμπέμο
μου. - Σφύρα 'Αμύνα, πρόσδεξε
να μη βρεθείς μεταξυ σ' όρας και άμω-
νυς.
'Αναγνώσις, λαμβάνομε μέρος. -
'Εξερ νηη του Μ. έμοσ, σου γράφομε.
- Δέσ, έστειλαμεν. - 'Μασην Σιάς,
'Ελπίς, 'Εκδοκίσις, 'Μαθητική
'Ενωσις, να περιμενούμε όκμή άπά-
ντησας!

(ΚΔ - 1487)

== Α Λ Τ Ι ==

Σ' ορ Ραβγνάρ, έστειλα. 'Ιππότη Με-
σαίωνα, ευχαριστώ. Χ. Νικολόπου-
λε, Παρχαλιά, Ζιελνιά, τότε τ' άπο-
τελέσματα διαγωνισμού σας; ;

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ

(ΚΔ - 1488)

Αγριοβιολέττα, 'Αγνή, Βενετοπούλα
Δάλια, 'Υπνάρια, άνταλλάσσομε
τετραδιάκια; 'Απαντήσατε. - ΑΛΚΗΤΙΣ

(ΚΔ - 1489)

Θ' ορνε Μάγισσα, δλόδεσμα σε ύποστη-
ρίζω. Διαπλάσσοι, χαρίστε την
πρώτη σας ψήφο στο ύπεροχο ψευδο-
νυμο ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ. - Μαγισσα, έλα-
βα many thanks. ΝΑΝΟΥΤΑ

(ΚΔ - 1490)

Ροζίττα, δυδ γράμματά έστειλα κι'
απάντηση καμιά γιατί; τόσο γρη-
γορά λοιπόν βαρεθήκες; Δανάη

(ΚΔ - 1491)

Τί λέει ή Μάγισσα; σύλλογο κορίτσι!
αίκο; Το θεωρεί λοιπόν εύκολο
αυτό; Μά τότε ως έρθη σ' α' να συ-
γγενηθούμε άφου με γνρίζει, γιατί
έγώ δέν έξω καμιά Μαγισσα μέσ στο
Βαθύ.

Μάγος Αντριώτης

(ΚΔ - 1492)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΚΑΤΑΚΤΗΗΣ",
με αρχικό κεφάλαιο όρ. 500. 'Εγ-
γραφείτε!!!! Δας; Μην' αν Χατζη-
μηναν. Ρ. Γ. 'Αθνας.

(ΚΔ - 1493)

ΜΑΓΚΑ, ΛΑΜΗ, πώς να σάς ανακαλύψω
σημαίνει για σας έξω πολύ καλα
-Βρούλη και 'Αναστασιαδου-Με κο-
ροϊδευσε στην άγγελα σας, μά μά-
ντε οτι όποιος κοροϊδευει είναι ό νι-
κημένος. Μά πως αλλοίως να μιλήσεις
μπαρείς, αφού σ' α' Μ. Μ. που στέλ-
νετε, μας παρουσιάζοσαστε ως μια
μεμπέκα 13 χρόνων, ένώ στην πραγ-
ματικότητα είσαστε 16 και 17; Ιεά
σας.

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΔ - 1494)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ: Προγυμνάσεις,
άνωτερα φιλολογία, έκμαθσεις της
γλώσσης Γραψατε: 'Ιάννην Χιδιόγλου,
9-B όδός Τζώρτζ, 'Αθνας.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Από τοῦς έν παρενθέσει αριθ-
μούς, ό πρώτος είναι τὰ ταχυ-
δρομικά τοῦ 'Εσωτερικοῦ και ό
δευτερος τοῦ 'Εξωτερικοῦ].

'Αδελφούλα μου, όρ. 15 (1,40 και 4.)

'Αφροδίτη, όρ. 15 (2 και 5).

Ζαννιτίνό Μαντήλι, όραχμ. 15

(1,40 και 4).

Θέατρον, Τομός Γ', όραχμ. 8,

(1,50 και 5).

'Ισαβέλλα, όρ. 12 (1,20 και 3,50).

'Ιστορία μιάς χωριωμένης, όρ. 10

(1,20 και 3,20).

Καλός Δρόμος, όρ. 8 (1,20 και

3,50).

Καλός Δρόμος, όρ. 6 (1,50 και

3,60).

Κόσμος και Κοσμός, όραχμ. 15

(1,60 και 4).

Κωμωδία τοῦ 'Αριστοτέλου, όρ. 3,

(1 και 2,80).

Μαργαρίτα Σέφα όρ. 15 (1,50

και 3,60).

Μητρικά, όρ. 5 (1 και 2,80).

Πετρίδες στόν 'Ηλιο, όρ. 10,

(1,40 και 4).

Πόλεμος, όρ. 14 (2,10 και 5).

Σταχνα και Παπαρούνες, όρ. 10

(1,40 και 3,60).

Στέλλα Βιολάντη, όραχ. 8 (1,20

και 3,50).

'Η Τριμωφία Γυναικα, όρ. 20

(2 και 4,50)

Φοιτητάι, όρ. 8 (1 και 2,80).